

Da regeringen lavede finanslovforlig med De Konservative, var det centrale, at formueskatten skulle afskaffes, og at boligejerne skulle have ekstra tilskud. Da man lavede aftale med SF, var prioriteringen uddannelsespladser og et bedre miljø. Vi er ikke kedede af, at prioriteringerne blev ændret, så vi i stedet for at tilgodese de konservative kernevælgere med afskaffelse af formueskatten prioriterede de unges uddannelse og et bedre miljø.

Det var ikke den store revolution, men alligevel viste aftalen om finansloven, at det har perspektiver, og at det nytter noget, når venstrefløjen går ind og påvirker den økonomiske politik. Aftalen åbnede samtidig for et nyt samarbejds-mønster, hvor regeringen er blevet mere afhængig af venstrefløjen.

Statsministeren lagde i sin indledende tale meget vægt på, at det er en myte, at regeringen er afhængig af den ene side i Folketingssalen, og han nævnte de mange grønne knapper, man kunne se heroppe på tavlen tidligere i dag.

Jeg synes nu nok, at statsministeren dér tog munden for fuld. Hvis man har hørt på debatten i dag, har hørt på det forløb, der har været hele foråret, har hørt på skatteministerens beskrivelse af den måde, som De Konservative forhandler på, og har hørt på den meget aggressive tone, der har været fra de borgerlige – specielt Venstre, men også De Konservative – i forhold til regeringen, må jeg sige til statsministeren, at det ikke er rigtigt.

Det er jo ikke realistisk, at regeringen på ét eneste væsentligt område kan basere sig på højrefløjen. Regeringen må erkende, at den stadig væk står med den samme udfordring som i efteråret. Hvis den vil sikre sin egen overlevelse, bliver den nødt til at basere sig på et samarbejde med venstrefløjen, og jo før det bliver en bevidst, offensiv erkendelse hos regeringen, jo bedre er det.

Vi er villige til at gå ind og påvirke regeringen på det grundlag. Vi tror, det er vigtigt at fortsætte en linje, hvor venstrefløjen har konkret indflydelse.

Det var også derfor, vi fandt det rigtigt at gå ind og forhandle et økonomisk forlig med regeringen her i foråret. Vi havde håbet på et mere omfattende forlig, men det blev ikke tilfældet. Alligevel fik vi en aftale, der på den ene side sætter ind imod de økonomiske problemer og på den anden side har miljømæssige perspektiver.

Forliget om trafikpolitikken betød, at den kollektive trafik bliver billigere. Det betyder nogle nødvendige indgreb i forhold til privatbilismen. Det er blevet udlagt sådan, at nu vil venstrefløjen og regeringen bare jage alle bilejerne. Vel vil vi ej. Også vi erkender, at det mange steder er nødvendigt at have en bil for at kunne komme på arbejde. Vi erkender, at bilen naturligvis er en del af det danske trafikmønster, men det, vi siger, er, at der var opstået nogle skævheder mellem den kollektive trafik og privatbilismen, som vi var nødt til at se på.

Vi var nødt til at se på, hvordan vi af hensyn til miljøproblemerne er nødt til at opprioritere og billigere den kollektive trafik og samtidig gøre det lidt dyrere at købe specielt de energibelastende biler. Det var ingen jagt på bilejerne, det var simpel sund fornuft, og det var almindelig grøn ansvarlighed. Derfor er der også miljømæssige perspektiver i den aftale, der blev lavet mellem regeringen og venstrefløjen.

Men også på andre områder har vi haft en udmærket indflydelse i det forgangne folketingsår. Lad mig nævne et par eksempler: Forliget om arbejds miljø, forliget om læreruddannelser, stop for store butikcentre, stop for mere kulfyring i kraftværkerne og en afskaffelse af forældres ret til at tæve deres børn. Så vi står her ved folketingsårets slutning i en situation, hvor fronterne på mange måder er skærpet, og hvor det politiske billede er forandret i forhold til, da vi startede folketingsåret. Vi er tilfredse med, at vægten er flyttet fra højrefløjen til venstrefløjen, og der er bestemt perspektiver i at fortsætte denne linje frem til folketingsvalget.

Fronterne er trukket skarpere op. Der tegner sig et klarere valg mellem højreoppositionen og den socialdemokratiske ledede regering, som baserer sig på venstrefløjen. Det skal siges krystalklart, at vi naturligvis vil bekæmpe højrefløjsalternativet med næsten ethvert tænkeligt middel. Vi ved, hvad det vil betyde. Men i dag har vi godt nok hverken kunnet få klare svar fra De Konservative eller fra Venstre.

Vi har fået uld i munden-svar fra den konservative leder om det konservative velfærdsop-læg, men vi må altså erkende, at vi så sandelig ikke er sikre på, at de ting, der stod i Det Fri Aktuelt, ikke passer, for det var meget uklare dementier, der kom fra den konservative leder. Og allerede nu kører Venstre en opportunistisk valgkamp, hvor man nægter at genere nogen som helst og taler med uld i munden. Man siger nemlig, at alle grupper skal tilgodeses, men man